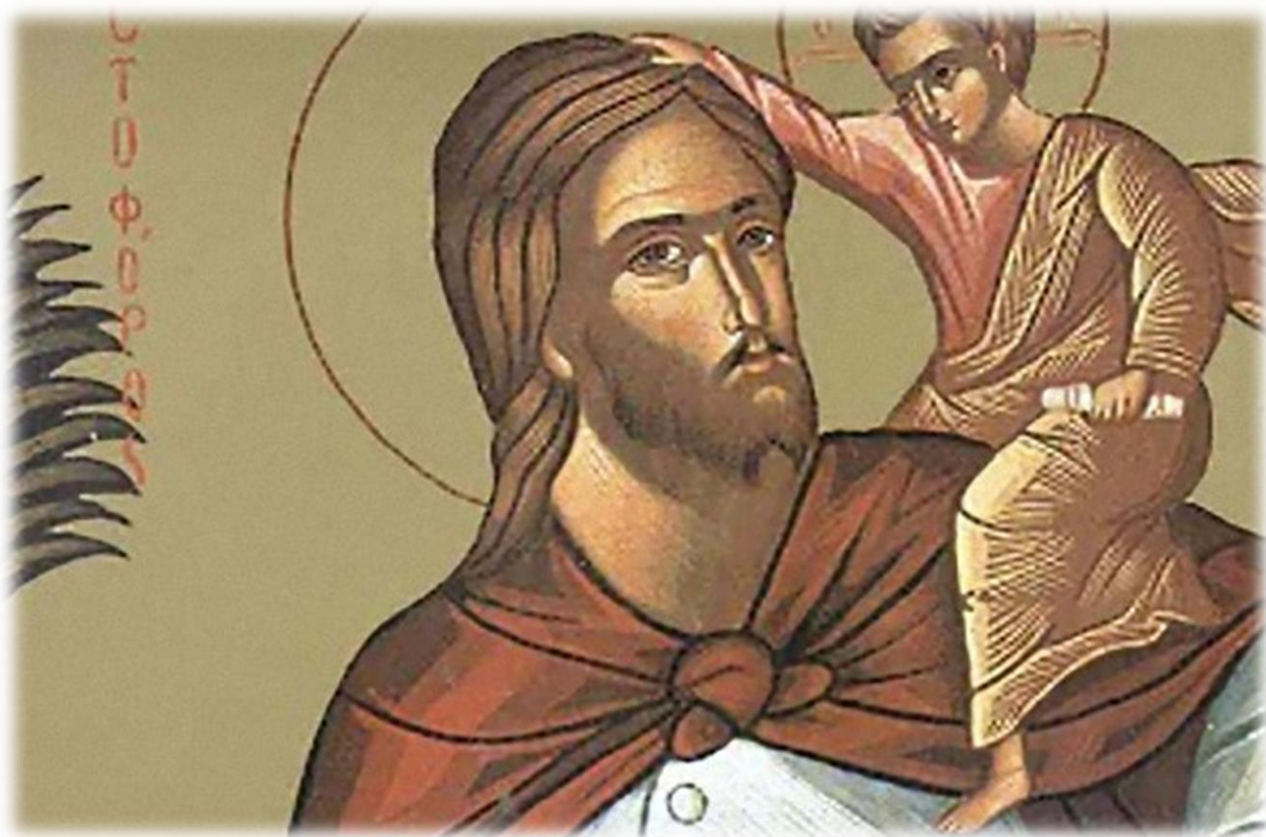

Ο αληθινός χριστιανός.

Γερόντισσα Φιλοθέη.

Ο χριστιανός ο σωστός, που είναι λυτρωμένος, απελευθερωμένος μέσα του, όπου να βρεθεί, και στα κάτεργα ακόμη, δεν αισθάνεται σκλαβωμένος. Διότι ο σωστός χριστιανός είναι δούλος Θεού. Τι θα πει αυτό; Είναι σκλαβωμένος στην αγάπη του Θεού. Ενώ ο δούλος ο άλλος, ο ταλαίπωρος, είναι σκλαβωμένος στη δική του τη φίλαυτη κατάσταση, γι' αυτό και αισθάνεται καταπιεσμένος. Ένας αληθινά λυτρωμένος άνθρωπος δεν καταπιέζεται ποτέ, όπου και να τον βάλει κανείς.

Ο χριστιανός δεν είναι ούτε όπως το ξύλο ούτε όπως το ζυμάρι. Αν βάλετε τα δάκτυλά σας μέσα στο ζυμάρι, θα αποτυπωθούν σ' αυτό και θα μείνουν εκεί μέσα τα σημάδια από το βούλιαγμα· δεν θα φύγουν. Έτσι και όποιος είναι «από ζυμάρι», είναι εξαιρετικά ευαίσθητος. Το ξύλο πάλι, θα το ακουμπήσεις και δεν θα πάθει τίποτε, γιατί είναι σκληρό, αναισθητό. Ο χριστιανός πρέπει να είναι όπως το λάστιχο. Το ακουμπάς, βουλιάζουν για μια στιγμή τα δάκτυλα μέσα – ευαισθητοποιείται η ψυχή του χριστιανού – αλλά όμως μετά σηκώνεται και επανέρχεται στην προηγούμενή του

κατάσταση, στην ισορροπία. Αυτή είναι η αίσθηση του χριστιανού, του λυτρωμένου ανθρώπου, δηλαδή του εν Χριστώ αναγεννημένου ανθρώπου.

Ένας χριστιανός δεν επιτρέπεται να κάνει ανοησίες. Όλοι καταλαβαίνουμε ότι πρέπει να είναι εχέφρων, συνετός, λογικός, μετρημένος άνθρωπος, γιατί όλα τα άλλα δεν αρμόζουν· δεν μπορεί ο Χριστός να τα δεχτεί και να συνεργαστεί μαζί μας. Να προσέχει κανείς και τους λογισμούς και τις κινήσεις της καρδιάς και οτιδήποτε είναι έτοιμος να σκεφτεί, αλλά και να πράξει. Να διερωτάται αν αυτό συμφωνεί με τον νου του Θεού, αν αυτό το αποδέχεται ο Θεός. Να έχει δηλαδή κανείς λίγη διάκριση.

Το λάθος που γίνεται συνήθως είναι το να νομίζει κανείς ότι μπορεί να καταφέρει κάτι μόνος του και να φέρει τα πράγματα σε ένα επίπεδο, έτσι όπως αυτός τα σκέφτεται και τα αισθάνεται και τα δρομολογεί.

Δεν υπάρχει «γραμμή» στη χριστιανική ζωή, υπάρχει μόνο αλήθεια. Αυτή η αλήθεια είναι ο Χριστός· αληθινός άνθρωπος είναι ο Χριστός. Επομένως, αν ταυτιζόμαστε με τη ζωή του Χριστού, τότε μπορούμε να πούμε ότι πλησιάζουμε την αλήθεια.

Φαίνεται κατά πόσο τελικά δεν είναι «οι χριστιανοί» αληθinoί, «τζέντλεμαν» με την αληθινή έννοια του όρου, από το ότι θίγονται, θυμώνουν και εκρήγνυνται· αυτό τους προδίδει. Αποδεικνύεται δηλαδή ότι όλος αυτός ο καθωσπρεπισμός που έχουν είναι μια βιτρίνα· δεν είναι κάτι αληθινό, δεν είναι πηγαίο, δεν είναι της χάριτος· είναι ένα κάμωμα, ένα κατασκεύασμα του εαυτού τους.

Χωρίς το Άγιο Πνεύμα δεν είμαστε τίποτε· είμαστε άνθρωποι κοσμικοί, άνθρωποι του αιώνας τούτου, που αγόμαστε και φερόμαστε από τα πάθη μας, τις αδυναμίες μας, από τις μικρότητές μας, από όλα τα κατώτερα ένστικτά μας.

Ποτέ ένας αληθινός χριστιανός, ένας αληθινός άνθρωπος δεν μπορεί να αισθανθεί αυτή την αυτάρκεια μέσα του, ώστε να πει: «Τώρα έκανα το καθήκον μου, έκανα την υποχρέωσή μου απέναντι στον συνάνθρωπό μου,

απέναντι στον Θεό». Πάντα αισθάνεται ότι σε κάτι υπολείπεται ο καλός χριστιανός.

Από το βιβλίο: Γερόντισσας Φιλοθέης. Η υπέρβαση του εαυτού μας στην καθημερινή πραγματικότητα. Πανόραμα Θεσσαλονίκης 2022, σελ. 19.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>